

[Horn.]

havde med to amtsskolekonsulenter, de herrer L. C. Jensen, Hillerød, og E. Stephansen, Roskilde, givet et billede af, hvorledes det stiller sig ude i kommunerne. Jeg tror, jeg kan sige, at det billede, udvalget har fået af forholdene, er særdeles tilfredsstillende, men naturligvis tydeligt mærket af, at der har været en tilbageholdenhed udover det ønskelige, hvori krigen naturligvis har en særlig andel. Af samme grund har udvalget også — som det ses af betænkningen — understreget, at det nu må være sidste gang, man udskyder disse tidsfrister, forsåvidt forholdene ellers udvikler sig normalt, at kommunerne nu må gøre deres planer færdige til 1. april 1953 og derefter i den rækkefølge, som byggekvoteaen tilladet det, bringer arbejdet til ende, således at denne lov kan være fuldt udnyttet til 1. april 1958. Der er altså ingen grund til for skolekommissioner, byråd og sogneråd at holde sig tilbage, men tværtimod grund til at fortsætte det arbejde, der er påbegyndt, og få det endeligt udformet, således at alt kan være klappet og klart den 1. april 1953. Vi må her fra folketingets side meget understrege overfor de kommunale myndigheder, at nu må de bringe papirerne frem af skufferne og ikke forlade sig på, at nu kan de godt trække vejret lidt igen.

Endvidere har vi naturligvis også været klar over, at en række kommuner af forskellige grunde vil have uforholdsmæssigt store omkostninger ved at gennemføre lovens bestemmelser. Det umiddelbare kriterium er tyndt befolkede kommuner, men også en lang række andre forhold kan gøre sig gældende, og det er heller ikke i alle tilfælde, at en tyndt befolket kommune vil have særlig store omkostninger ved at gennemføre lovens bestemmelser.

Man er derfor enedes om at tiltræde ministerens ændringsforslag under nr. 1 gående ud på, at der stilles et beløb på 8 mill. kr. til rådighed indenfor den 8-årige periode til særlige ydelser til sådanne kommuner. Dette beløb må naturligvis i høj grad være skønsomt ansat, og derfor har der også i udvalget været enighed om, at skulle det vise sig, at beløbet ikke strækker til til dækning af det, man her tilsigter, må spørgsmålet tages op igen på det belejlige tidspunkt.

Endvidere har udvalget beskæftiget sig med et meget interessant og omfattende problem, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt man efter denne lovgivning skulle gå ind i en støtte til forsamlingslokaler både i by og på land. Her er det naturligvis de mange

uhyggelege forsamlingshuse og de dertil hørende birum, som navnlig skaber uhyggen, der har bidraget til at føre denne tanke frem. Man har også her beskæftiget sig med de rent økonomiske problemer, ud fra tanken om, at en række kommuner kan være så små og have sådanne forhold, at det ikke vil være rimeligt, at de både bygger en gymnastiksal til skolen, indretter skolekøkken, sløjdlokaler og andre særlokaler, samtidig med at de til deres ungdom i almindelighed indretter sådanne undervisningslokaler og lader gymnastiksalen være både foredrags- og dansesal, men at man udfinder en passende kombination for at skaffe sig lokaler til disse nødvendige formål, alt under hensyn til kommunens økonomi. Jeg vil tro, der i så henseende gennem en sådan kombination kan findes en række udmærkede løsninger. Det forudsætter ganske vist, at der bliver en vis offentlig kontrol i disse lokaler. Det var jo ønskeligt, om disse lokaler i højere grad var offentlige lokaler; de selskaber og privatpersoner, som har med det at gøre, bringer det ofte ned i et noget lavt plan, som vi allesammen kender fra forsamlingshusbesøg. Det gælder forresten også en lang række tilfælde i byerne, som vi ofte beskæftiger os med.

Man vil her se, at udvalget er blevet gjort bekendt med, at hele dette store spørgsmål, som også blev drøftet, da vi behandlede boligstøtteloven i 1946, netop blev taget op for længe siden i boligministeriet, og arbejds- og boligministeren har overfor det udvalg, som beskæftiger sig med boligstøtteloven, fremsat nogle ændringsforslag, som netop tilsigter at imødekomme de ønsker, udvalget her har. Der kan blive tale om, at udvalget, inden vi slutter tredje behandling, får lejlighed til at drøfte problemet igennem med den højtærede boligminister for at tale om de ting, der set fra et skolemæssigt synspunkt nu måtte være til yderligere vejledning for udvalget, som arbejder med dette særlige forslag. Der stilles derfor ingen ændringsforslag, men man indtager en afventende holdning, idet man dog går ud fra, at der skabes en løsning.

Om de resterende ændringsforslag skal jeg først nævne, at ændringsforslag nr. 2 tilsigter at ligestille gymnasieskolen og dennes mellem-skole med folkeskolen med hensyn til forsøgsvirksomhed, hvilket der fra alle sider har været fuld enighed om og også må anses for at være rimeligt.

Ændringsforslag nr. 3 giver lovforslaget virkning fra den 1. april i år, og sådan forstået, at de kommuner, som nu har vidst, at dette lovforslag har ligget på rigsdagens bord